

USA:s ambassadör Michael Wood lämnar sin tjänst den 20 januari 2009. Foto: Scanpix

Uppdraget slutfört

E24.se 2008-12-22 | Publicerad 08:13

USA:s ambassadör Michael Wood satsar helhjärtat på att hitta ny miljöteknik. Den 20 januari lämnar han sin post, men än har han saker kvar att göra. Det berättar han i en öppen hjärtig intervju där han också sågar den amerikanska bilindustrin.

Michael Woods tjänsterum på amerikanska ambassaden har ljusblå väggar och ser ut att vara hämtad ur en glassig katalog över modern svensk design. Han är klädd i en enkel svart tröja.

– Jag hatade det här kontoret när jag kom hit. Har du sett tv-serien Dallas? Det här rummet såg ut som JR Ewings oljebolagskontor, mörka tunga ekmöbler och en kontorsstol som nästan räckte upp till taket.

Ingen USA-ambassadör i modern tid har fått så mycket medial uppmärksamhet som Michael Wood. Nästan allt har varit positivt.

Sedan i september 2006 har han ägnat i princip all sin tid åt en enda sak: Resa land och rike runt i ambassadens stora svarta Cadillac, alltid skuggad av två livvakter från Säpo i en lika svart BMW, på jakt efter svensk spjutspets-teknik och miljötekniska samarbeten mellan USA och Sverige.

Med nyfikna ögon ovanför de tjockbågade glasögonen har han frågat, skrivit ner och knutit kontakter med riskkapitalister och USA:s energidepartement. Närmare 200 miljoner dollar har omsatts till konkreta samarbetsavtal hos svenska bolag och han har listat de mest intressanta miljöteknikföretagen i Sverige – nu 52 stycken.

En lista som är rena Trackslistan för investerare.

USA:s Energidepartements europaansvarige i Paris, Bob Dixon, har vissa perioder ägnat nästan halva sin arbetstid i Sverige och följt med i Cadillacen.

Michael Wood har fungerat som väckarklocka för ett yrvaket näringslivssverige.

Men alla har inte upplevt det som positivt. Röster har ibland viskat att Michael Wood tar miljöteknikjobben till USA.

– Det var mer så från början, jag tror att folk förstår att USA kan vara en stor marknad och då är det bra för ett svenskt bolag att ha försäljningskontor där. Men det betyder inte att de ska flytta huvudkontor från Sverige.

Han sticker inte under stol med att en del av USA:s motiv är geopolitiskt, att USA blir alltmer beroende av olja från Iran och att Bush vill få ett slut på det. Samtidigt har Michael Wood fått dras med en tung boja vid foten; George Bush skrev inte på Kyotoavtalet 2001.

– Även om folk inte tar upp det öppet så vet jag att de tänker det, så jag brukar nästan alltid ta upp det själv, säger han och ler.

Han är nu mer positiv om ett globalt klimatavtal efter 2012 – men återkommer hela tiden till miljöteknikens roll.

Michael Wood säger på sitt milda men ändå rättframma sätt att han velat hitta 2000-talets säkerhetsbälte eller katalysator – vår tids stora innovation.

Har du hittat den?

– Jag tror det.

Hur menar du?

– Ja, om utvecklingen fortsätter i främst tre bolag, säger han.

Han räknar upp vågkraftsbolaget Seabased i Uppsala som just nu är i startgropparna med stora projekt i två amerikanska delstater. Chemrec i Piteå som gör biobränsle av svartlut från pappersbruk och Bodenföretaget Swebo som tillverkar en bioenergi-brännare med stor potential i Arkansas.

Wood fortsätter svara på frågor. Frispråkigt. Nu om de amerikanska biltillverkarna som är i kris.

– De har inte hängt med de senaste 25 åren vad gäller teknikutveckling, design och nya modeller. Det får de betala för nu, slår han fast.

Men Michael Wood måste nu följa utvecklingen från läktaren.

För han har haft dagsplaneringen för den 20 januari 2009 – samma dag som George Bush ska lämna Vita Huset – klar för sig ända sedan i somras.

Då ska han och hustrun ta sin Saab 9-5 biopower för sista gången från huset i Diplomatstaden i Stockholm, åka kilometern till slottet på avskedsaudiens hos kungen. Sedan kör de ut till Arlanda. Och flyger hem till USA.

Som vän till George Bush tillhör han den fjärdedel av USA:s ambassadörer som är politiskt tillsatta – och måste lämna ämbetet den 20 januari.

Vad gör du efter den 20 januari?

– Jag har flera barnbarn och ska umgås mer med min familj. Men jag kommer att fungera som rådgivare och sitta i styrelser och även vara riskkapitalist i mindre omfattning, säger han.

Basen blir det egna bolaget Redwood Investments och kanske blir det mer mäklari med svenska bolag.

– Jag säger inte att jag är besviken. Det finns avtal skrivna som gett svenska bolag nära 200 miljoner dollar, men visst, jag skulle ha varit glad om det varit 500 miljoner.

Bland annat är det på gång ett stort USA-genombrott för Chemrec som inte riktigt är i hamn.

Han skakar långsamt på huvudet.

– Det är mycket jobb kvar.

Vad skulle du säga om Barack Obama ringde och sade att miljöarbeten är precis det han vill ha – och bad dig stanna?

Michael Wood ser paff ut. Tittar intensivt med de nyfikna ekorrhögonen och verkar inte riktigt veta vad han ska säga.

– Då skulle jag lyssna, säger han långsamt. Och sedan tillägger han snabbt.

– Fast det är inte aktuellt, han ringer inte.

Redaktör: Jonas Fröberg

MICHAEL WOOD

Ålder: 61 år, fyller 62 år i mars.

Bor: Nobelgatan 2 i Diplomatstaden, Stockholm. På väg att flytta till Washington DC.

Familj: Hustrun Judy, barnen Mike och Kimberly, barnbarn.

Född: Flint, Michigan i USA.

Kör: Saab 9-5 biopower. Har beställt en Chevrolet Volt.

Åker: Ambassadens Cadillac.

Karriär: Utbildad på Yale University. Startade medieföretaget Hanley-Wood 1976 som gav ut branschliteratur inom skogsnäringen. Sålde företaget 2005 för 650 miljoner dollar och grundade investmentbolaget Redwood Investments. USA:s ambassadör i Stockholm sedan i juni 2006.

Hur väl känner han George W Bush?

De pratar med varandra på telefon med jämna mellanrum. Sedan ses de alltid när Wood är i Washington. De gillar båda mountainbikes och motionerar tillsammans på helgerna. ”På cyklarna och i bilen på väg tillbaka pratar vi alternativ energi.”

Michael Wood motionerar ihop med president Bush

Michael Wood om...

...ambassadörsjobbet.

– Mina kompisar skrattade. De vet att jag inte gillar cocktailpartyn. Jag dricker inte och brukar gå hem först av alla på fester. Jag trodde att jag inte alls skulle passa för det, men det var betydligt färre cocktailpartyn än jag trodde.

...att vissa riskkapitalister haft svårt att få pengar till miljöteknikfonder.

– Det är inte sant, en del lyckas och andra inte.